

Počet zmínek: 1

[Online: 1](#) |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Monika Jägerová před premiérou Händelova Caesara v Egyptě: Czech Ensemble Baroque umí udělat neuvěřitelný bigbít

[Odkaz na zdroj](#), [zobrazit sken](#)

[Online](#), Datum publikace: 27.05.2025 9:08:57, Datum importu: 27.05.2025 11:27:01, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Milan Bátor, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Neznám mnoho zpěvaček, které mají současně vystudovaný zpěv, muzikologii a ještě k tomu umí hrát na housle. Sudičky u vás u kolébky zjevně talentem nešetřily! Kdy jste se vlastně začala věnovat hudbě a jak toto setkávání probíhalo?

Od šesti let jsem hrála na housle, učil mě dědeček o víkendech, protože do blízké ZUŠ jsem nechtěla chodit. Děda ani rodiče to se mnou neměli jednoduché, pamatuji si, že jsem se schovávala pod postel nebo později dokonce házela nástrojem (byť s určitou opatrností na gauč). Až jako teenager jsem začala víc hrát, muzicírovat s kamarády, chodit do sboru a studentského orchestru a to mě tak pohltilo, že jsem se rozhodla hudbě plně věnovat a po gymnáziu jsem nastoupila na hudební vědu.

Co vás přilákalo studovat hudební vědu? Říká se, že jde o obor, o kterém sami jeho absolventi někdy tvrdí, že má nulovou perspektivu...

V devatenácti jsem asi takhle nepřemýšlela. Chodila jsem na Ústav hudební vědy, poslouchala jsem hodiny a hodiny hudby a byla šťastnější než kdy předtím, protože po letech biflování na gymnáziu to znamenalo, že se právě tím kontaktem s hudbou učím – o hudbě, o světě, o sobě. Později mi hudební věda dala skrz kulturní analýzu rozhled a chápání světa, ze kterého těžím dodnes, ať už jako interpretka, nebo jako organizátorka, dramaturgyně a badatelka... a hlavně jako člověk. Zároveň mě právě moje muzikologické vzdělání během covidu zachránilo, když jsem mohla pracovat v archivu **Národního divadla** nebo v Českém rozhlase, a později mě přivedlo na doktorát do Německa. Takže jsem nikdy nelitovala, každé vzdělání otevírá perspektivy a mnoha lidem z oboru bych hudební vědu vřele doporučila.

Kromě zpěvu jste studovala také hru na housle na Konzervatoři Jana Deyla v Praze. Jde o váš srdeční nástroj? Jste stále aktivní houslistkou?

Nejsem, ani se dnes za houslistku nepovažuji. Vždy jsem u houslí trpěla velkou trémou, která mě ve výkonu limitovala, což se mi u zpěvu nestává. Zároveň to bohužel nejde s profesním životem zpěvačky na volné noze skloubit. Bez praxe chátrá řemeslo a já pak skřípáním akorát štvu sama sebe (smích)... Pamatuji si, že ještě na svůj jevištní debut do Opavy jsem housle vozila, ale absolutně jsem neměla hudební ani mentální kapacitu na ubytovně cvičit... brzy potom jsem studium u profesora Jana Štěpána ukončila. Byla to krásná léta a housle považuji za základ svého hudebního vzdělání. Dodnes si třeba větší intervaly nebo koloratury představuji na hmatníku. Život mě ale nasměroval jinam a myslím, že na správné místo. A srdeční nástroj? Když můj partner cvičí na barokní cello a doprovází se u toho zpíváním.

Kdo vás ve zpěvu vedl, ovlivnil, motivoval a směřoval tam, kde se nacházíte dnes?

Především to byla moje paní profesorka Pavla Zumrová. Jsem jí za její obětavou péči obrovsky vděčná. Byla to právě ona, kdo první objevil temnou barvu a charakter mého hlasu a kdo mě naučil rozpoznávat všechny fáze hlasového vývoje v průběhu nastudování role. V její soukromé Hudební akademii Praha jsem získala i první jevištní zkušenosti, zúčastnila se pod jejím vedením mnoha pěveckých soutěží a po jedné z nich jsem dostala doporučení k paní Aleně Kunertové, která vede mou domovskou agenturu Nachtigall Artists. Samozřejmě postupem času jsem se hodně naučila i od jevištních a koncertních kolegů a uměleckých vedoucích. Dnes také spolupracuji s pěveckými kouči Zdeňkem Kloudou a Ahmadem Hedarem. Zároveň mě hodně ovlivnilo studium barokní poučené interpretace – třeba masterclass s Markétou Cukrovou či Emmou Kirkby nebo potom angažmá u Ondřeje Macka v barokním divadle v Českém Krumlově.

Monika Jägerová. (Foto: Lenka Hatašová)

Netušil jsem, že svůj pěvecký debut jste absolvovala v Opavě. Jak na tento křest ohněm vzpomínáte? Zažila jste i

krušné chvílky?

Je to tak, zpívala jsem Paní Quickly ve Verdiho Falstaffovi v sezoně 2017/2018. Není to jednoduchá opera, je v ní obrovské množství těžkého ansámblového zpívání včetně obávané závěrečné fugy... mohla jsem se ale učit od kolegů s obrovskými zkušenostmi a také se vyřadit v komické roli. Alternovala jsem s Lucií Hilscherovou, která byla vždy nápomocná a milá, zatímco režisér Lubor Cukr a dirigent Marek Šedivý nás bezpečně vedli složitým dílem. Náročná bylo samozřejmě dlouhé cestování a celkově skok na volnou nohu – neměla jsem na zkušební období naspořeno a musela jsem se zadlužit. Nelituji toho, ale je pravda, že v tomto směru mě moje první zkušenosti provázely ještě nějakou dobu. V Opavě jsem později zpívala ještě Kohouta v Lišce Bystroušce a Hátu z Prodané nevěsty a moc ráda se do „bílého města“ s určitou nostalgií vracím.

Diváci vás znají také z **Národního divadla moravskoslezského v Ostravě**. Tady asi nemůžeme nezpomenout na skvělou operu Jaroslava Křičky Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům straší.

Ano, té jsem byla součástí jako Kastelánka. Zkoušelo se během covidu v době, kdy byly dokonce zavřené okresy, a já paradoxně s pracovní smlouvou cestovala přes celou republiku zkoušet do divadla... také jsem se díky zkoušení dostala do své jediné karantény... Nakonec jsme inscenaci dovedli k jarní klavírní generálce a premiéra byla až na podzim. Já jsem ale tou dobou zpívala v norském Bergenu, tak jsem si tu svou premiéru odbyla až po tři čtvrtě roce na Silvestra. V Divadle Antonína Dvořáka v **Ostravě** jsem ale zpívala třeba i Kněžnu v Pucciniho Sestře Angelice, Zitu v Gianni Schicchim nebo svou první Radmilu ze Smetanovy Libuše. Mám zdejší divadlo i celkový ostravský svéráz moc ráda a jsem vděčná za všechny příležitosti, které mi nabídlo.

Že jste vzpomněla ponurě údobí covidu: Nezapomenu, když jsem vás najednou viděl pracovat v marketu, protože umění bylo zastaveno či degradováno na „bezpečný“ on-line prostor. Byla jste nesmírně statečná. Jak na tu dobu s odstupem vzpomínáte?

No, to jsem právě konečně splatila ty dluhy ze svého opavského debutu! Něco ve mně tehdy přecvaklo a skoro fanaticky jsem se chtěla od toho jha osvobodit, tak jsem po prvním zakazu hromadných akcí rychle hledala práci za každou cenu. Měla jsem štěstí, protože o týden později už ani supermarkety nenabíraly (smích). Ale vážně – to období pro mě bylo nesmírně důležité, transformační. Uvědomila jsem si, že po několika letech neustálého zpívání a cestování balancuji na hraně vyhoření, uvědomila jsem si, že teď na nějakou dobu přestanu „být zpěvačkou“, a také jsem si uvědomila, že se užívím jakýmkoliv jiným způsobem – to bylo překvapivě osvobozující. Nemuset dělat hudbu kvůli nájmu, přemýšlet, jakým způsobem ji dělat dál. Začala moje spolupráce s Nachtigall Artists a založili jsme Lieder Society. Do života se mi pracovně částečně vrátila i hudební věda a vyšla jsem z toho období posilněná a celistvější.

To je krásné vyústění příběhu, který má pestré pokračování. Zmínila jste Lieder Society, díky níž jsem například poznal úžasnou tvorbu české skladatelky Slávy Vorlové. Co dalšího do budoucna s touto spanilou společností chystáte?

Letošní sezona bude plná krásných písňových koncertů. V prvním hudebně-literárním večeru jsme připomněli slavný příběh Otilie a Josefa Sukových, ale tentokrát z pohledu Otilie Sukové – hudba obou manželů byla prokomponována jejími deníky, dopisy a básněmi. Následovat budou Písně hrdinů a rebelů, které Pavel Josef Kšica a Filip Martinka vyhráli v písňovém duu jako Cenu Lieder Society na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Na podzim s námi poprvé vystoupí mezzosopranistka Dominika Škrabalová s klavíristou Lukášem Michelem a v písních inspirovaných kabaretem Červený sedmá nebo Tadeáš Hoza, se kterým se vydáme Za leskem Hollywoodu v písních inspirovaných českou meziválečnou emigrací do USA. Naše zakladatelka Tamara Morozová pak přednese Brahmsův slavný písňový cyklus Die schöne Magelone nebo Šostakovičových Sedm romancí na básně Alexandra Bloka s Triem Bohémo. A nesmím zapomenout na naši koncertně-vzdělávací platformu Mladý salón. Ten letos povedou renomovaní interpreti jako mezzosopranistka Bella Adamová, klavírista Ahmad Hedar a jazykový kouč Sandro Wilhelm. Moc se těšíme!

Monika Jägerová. (Foto: Lenka Hatašová)

To zní velmi lákavě, vraťme se však do **Ostravy**, konkrétně do **Národního divadla moravskoslezského**, které chystá novou operní inscenaci Julius Caesar v Egyptě Georga Friedricha Händela. V tomto díle ztvárníte manželku římského vojevůdce Pompeia Kornélii. Co by měl divák o této veleúspěšné barokní opeře vědět, abychom takřikajíc navnadili k návštěvě?

Kdo by neznal ten nesmrtelný příběh Césara, Kleopatry a jejich zakázané lásky! Na tuto událost se těším celý rok! Vystoupíme tu spolu s přáteli a kolegy, fantastickými interprety barokní hudby. Kromě v **Ostravě** dobře známé Doubravky Novotné nebo Michala Marholda to budou tři světoví kontratenoři Andreas Scholl, Valer Sabadus a Franko Klisović. Händelova hudba je plná oslnivých kontrastů, ohňostroje koloratur střídají ty nejslavnější „dojáky“. Já se moc těším, že si v této opeře jako Kornelie pořádně zapláču... bude to příjemná změna od Bradamante z Händelovy Alciny, ke které jsem se letos vrátila v Mnichově a která má koloraturní árie jako by do ní pouštěli elektrický proud (smích). Spolu s Valerem Sabadusem máme jeden z nejkrásnějších duetů Son nata a lagrimar. Navíc se v ostravském divadle poprvé představí náš přední barokní orchestr Czech Ensemble Baroque pod vedením Romana Válka. Bude to zkrátka zážitek, který se nebude jen tak opakovat a na který se bude určitě dlouho vzpomínat.

Caesar v Egyptě je vůbec první operou, která se v **NDM** odehraje v autentické hudební interpretaci na historické nástroje. Současně je to zřejmě prvně, kdy nebude hrát divadelní orchestr, ale vámi zmíněný Czech Ensemble Baroque a zahraniční sólisté. Myslíte, že to je krok správným směrem? Taková věc musí divadlo stát nemalé peníze... Jednoznačně je to krok správným směrem! Barokní opery v poučené interpretaci jsou dnes obrovsky populární a

divadla jsou vždy téměř do posledního lístku vyprodána. Zvuk orchestru je velmi specifický s obrovskou škálou barev, jeho hráči často studují mnoho let nad rámec klasických hudebních škol, mají obrovské znalosti o barokním repertoáru a jeho interpretaci a umí z poměrně jednoduché partitury udělat neuvěřitelný bigbít! Byla by obrovská škoda, kdyby se takový umělecký zážitek **Ostravě** vyhýbal, ta velká spousta mimořádné manažerské práce se určitě vyplatí. Na konkrétní rozpočty byste se musel zeptat jinde, nicméně událost je pořádána jako koprodukce s Festivalem Hudba Znojmo, který je proslulý velikolepostí svých každoročních barokních představení, projekt má tedy mimořádnou finanční podporu z více stran. To je dnes poměrně běžná praxe – když se podíváte na barokní opery uvedené v posledních letech např. v Brně, vždy to byla koprodukce s dalšími velkými pořadateli v zahraničí. Klade to nároky i na nás interprety: například doba zkoušení je zkrácena na sotva polovinu – vyžaduje to od nás velmi důkladnou samostatnou přípravu, abychom dílo provedli v krátkém čase na nejvyšší úrovni. Ale na to se u nás můžete spolehnout.

Děkuji za vzhled do problematiky. Jak si vysvětlujete, že se lidé tak rádi vracejí v hudbě i jinýchruzích umění do natolik dávné minulosti?

Umění je naše identita. A nemyslím jen **národní**, v operách, ale třeba i na starých plátnech se často jdeme dívat na mytologické nebo prostě jen velmi lidské příběhy. Člověk, který se otevře takovému umění, se vlastně otevře sám sobě, zapojuje se do dialogu a odchází třeba trochu změněn a obohacen. A to v naší přetechizované a uspěchané době rozhodně není málo.

ostravan.cz

Kulturní deník pro Ostravu a Moravskoslezský kraj

ÚVOD HUDBA DIVADLO OBRAZ & SLOVO ATD. RÁDIO OSTRAVAN

Monika Jägerová před premiérou Händelova Caesara v Egyptě: Czech Ensemble Baroque umí udělat neuvěřitelný bigbít

27.5.2025 11:08 | Milan Bátor | Divadlo | Rozhovory

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě uzavře sezonu mimořádnou operní lahůdkou. Nová inscenace opery Julius Caesar v Egyptě barokního velikána Georga Friedricha Händela zazní v autentické hudební interpretaci na historické nástroje. Režie se ujal Jiří Nekvasil, hudební nastudování připravil Roman Válek se svým orchestrem Czech Ensemble Baroque. V sólových rolích se představí exkluzivní mezinárodní obsazení v čele s Andreasem Schollem. Jednu z hlavních postav ztvární také znamenitá altistka Monika Jägerová, která patří k nejpozoruhodnějším českým umělkyním současnosti.

Dobrovolné předplatné
Rádia Ostravan na rok 2025
Transparentní účet Fio banky
2903129090/2010
Děkujeme

rádioostravan

NEJNOVĚJŠÍ ČLÁNKY

- Monika Jägerová před premiérou Händelova Caesara v Egyptě: Czech Ensemble Baroque umí udělat neuvěřitelný bigbít 27.5.2025
- Příběh ostravského Bauhausu má pokračování na novém místě: Vzniká Placák, přispějte můžete i vy 26.5.2025
- Dream Factory: Třetí den podání kvalitní dramaturgie a velký zájem diváků. Situace jen zřídka mění představení 26.5.2025
- Kino Kosmos, Dorota Jurczak a Klůžky: Ostravská Pláto zahajuje hlavní výstavní sezónu 26.5.2025
- Morávkův Macbeth ve Štepslém divadle nadchne pečlivou mizanscénou a okázalostí, chybí však tragická temnota 26.5.2025
- Peter Gynt v Ostravě je inscenací, kterou se spatřit vidět více než jednou 25.5.2025
- Festival Dream Factory zahájí 17. ročník: Písní dva dny nasadily látku velmi vysokou, vrcholem byl Casanova 25.5.2025
- Česká premiéra Posel přichodící díjela diváků k stálým a povolitě sítou nezrodícího kvaila 24.5.2025
- Festival Jazz Open Ostrava 2025 nabídne Electro Deluxe, Skety, ale i nejmilší jazzové naxje 24.5.2025
- Záklený koncert sezony: Janáčkovy Symphonie Ostrava byl ve vřtu lance 24.5.2025

SLAVÍM, SLAVÍŠ, SLAVÍME!

75 LET NÁČKOVÁ ESTIVALU OSTRAVĚ

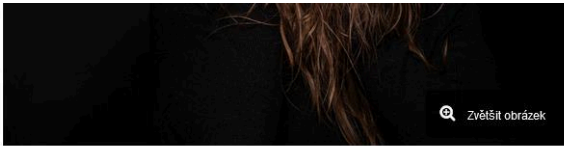
SLEZSKÉ DIVADLO OPAVA
Na ámu
hrájeme od 5. září 2024

Macbeth

Činohra
Dušan Urban
Hana Vaňková

25/5/2025

POŘÁD
SE NEČ
SE NEČ

Operní pěvkyně Monika Jagerová.
Foto: Lenka Hatašová

Neznám mnoho zpěvaček, které mají současně vystudovaný zpěv, muzikologii a ještě k tomu umí hrát na housle. Sudičky u vás u kolébky zjevně talentem nešetřily! Kdy jste se vlastně začala věnovat hudbě a jak toto setkávání probíhalo?

Od šesti let jsem hrála na housle, učil mě dědeček o víkendech, protože do blízké ZUŠ jsem nechtěla chodit. Děda ani rodiče to se mnou neměli jednoduché, pamatuji si, že jsem se schovávala pod postel nebo později dokonce házela nástrojem (byť s určitou opatrností na gauč). Až jako teenager jsem začala víc hrát, muzicírovat s kamarády, chodit do sboru a studentského orchestru a to mě tak pohltilo, že jsem se rozhodla hudbě plně věnovat a po gymnáziu jsem nastoupila na hudební vědu.

Co vás přilákalo studovat hudební vědu? Říká se, že jde o obor, o kterém sami jeho absolventi někdy tvrdí, že má nulovou perspektivu...

V devatenácti jsem asi takhle nepřemýšlela. Chodila jsem na Ústav hudební vědy, poslouchala jsem hodiny a hodiny hudby a byla šťastnější než kdy předtím, protože po letech biflování na gymnáziu to znamenalo, že se právě tím kontaktem s hudbou učím – o hudbě, o světě, o sobě. Později mi hudební věda dala skrz kulturní analýzu rozhled a chápání světa, ze kterého těžím dodnes, ať už jako interpretka, nebo jako organizátorka, dramaturgyně a badatelka... a hlavně jako člověk. Zároveň mě právě moje muzikologické vzdělání během covidu zachránilo, když jsem mohla pracovat v archivu Národního divadla nebo v Českém rozhlase, a později mě přivedlo na doktorát do Německa. Takže jsem nikdy nelitovala, každé vzdělání otevírá perspektivy a mnoha lidem z oboru bych hudební vědu vřele doporučila.

Kromě zpěvu jste studovala také hru na housle na Konzervatoři Jana Deyla v Praze. Jde o váš srdeční nástroj? Jste stále aktivní houslistkou?

Nejsem, ani se dnes za houslistku nepovažuji. Vždy jsem u houslí trpěla velkou trémou, která mě ve výkonu limitovala, což se mi u zpěvu nestává. Zároveň to bohužel nejde s profesním životem zpěvačky na volné noze skloubit. Bez praxe chátrá řemeslo a já pak skřípáním akorát štvu sama sebe (*smích*)... Pamatuji si, že ještě na svůj jevištní debut do Opavy jsem housle vozila, ale absolutně jsem neměla hudební ani mentální kapacitu na ubytovně cvičit... brzy potom jsem studium u profesora Jana Štěpána ukončila. Byla to krásná léta a housle považuji za základ svého hudebního vzdělání. Dodnes si třeba větší intervaly nebo koloratury představuji na hmatníku. Život mě ale nasměroval jinam a myslím, že na správné místo. A srdeční nástroj? Když můj partner cvičil na barokní cello a doprovázel se u toho zpíváním.

Kdo vás ve zpěvu vedl, ovlivnil, motivoval a směřoval tam, kde se nacházíte dnes?

Především to byla moje paní profesorka Pavla Zumrová. Jsem jí za její obětavou péči obrovsky vděčná. Byla to právě ona, kdo první objevil temnou barvu a charakter mého hlasu a kdo mě naučil rozpoznávat všechny fáze hlasového vývoje v průběhu nastudování role. V její soukromé Hudební akademii Praha jsem získala i první jevištní zkušenosti, zúčastnila se pod jejím vedením mnoha pěveckých soutěží a po jedné z nich jsem dostala doporučení k paní Aleně Kunertové, která vede mou domovskou agenturu Nachtigall Artists. Samozřejmě postupem času jsem se hodně naučila i od jevištních a koncertních kolegů a uměleckých vedoucích. Dnes také spolupracuji s pěveckými kouči Zdeňkem Kloudou a Ahmadem Hedarem. Zároveň mě hodně ovlivnilo studium barokní poučené

DEJE FORAD SE I SE NĚCO DĚJE POI

17. ROČNÍK
DIVADELNÍHO
FESTIVALU

POSLOUCHEJTE RÁDIO OSTRAVAN

12:00 – 13:00	JAZZ
MICHAEL KRÁSNÝ	
Night voices	

Více na: radioostravan.cz

KALENDÁŘ KULTURNÍCH AKCÍ

HUDBA

Dnes Čtvrtek Pátek Pondělí Středa

Klavírní úterý v Pokladu 11:00
Dům kultury Poklad
27.05.2025

DIVADLO

Dnes Středa Čtvrtek Pátek Sobota

Jiří Suchý, Jiří Štítr - Jonáš a tingl tangl 19:00
Divadlo 12
27.05.2025

OSTATNÍ

Úterý Středa Sobota Sobota Sobota

Senior klub 15:00
Akord Ostrava-Zábřeh
03.06.2025

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**

Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

interpretace – třeba masterclass s Markétou Cukrovou či Emmou Kirkby nebo potom angažmá u Ondřeje Macka v barokním divadle v Českém Krumlově.

Monika Jägerová. (Foto: Lenka Hatašová)

Netušil jsem, že svůj pěvecký debut jste absolvovala v Opavě. Jak na tento křest ohněm vzpomínáte? Zažila jste i krušné chvílky?

Je to tak, zpívala jsem Paní Quickly ve Verdiho Falstaffovi v sezoně 2017/2018. Není to jednoduchá opera, je v ní obrovské množství těžkého ansámblového zpívání včetně obávaných závěrečných fugy... mohla jsem se ale učit od kolegů s obrovskými zkušenostmi a také se vyřádit v komické roli. Alternovala jsem s Lucií Hilscherovou, která byla vždy nápomocná a milá, zatímco režisér Lubor Cukr a dirigent Marek Šedivý nás bezpečně vedli složitým dílem. Náročné bylo samozřejmě dlouhé cestování a celkově skok na volnou nohu – neměla jsem na zkušební období naspořeno a musela jsem se zadlužit. Nelituji toho, ale je pravda, že v tomto směru mě moje první zkušenosti provázely ještě nějakou dobu. V Opavě jsem později zpívala ještě Kohouta v Lišce Bystroušce a Hátu z Prodané nevěsty a moc ráda se do „bílého města“ s určitou nostalgií vracím.

Diváci vás znají také z Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Tady asi nemůžeme nezpomenout na skvělou operu Jaroslava Křičky Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům straší.

Ano, té jsem byla součástí jako Kastelánka. Zkoušelo se během covidu v době, kdy byly dokonce zavřené okresy, a já paradoxně s pracovní smlouvou cestovala přes celou republiku zkoušet do divadla... také jsem se díky zkoušení dostala do své jediné karantény... Nakonec jsme inscenaci dovedli k jarní klavírní generálce a premiéra byla až na podzim. Já jsem ale tou dobou zpívala v norském Bergenu, tak jsem si tu svou premiéru odbyla až po tři čtvrtě roce na Silvestra. V Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě jsem ale zpívala třeba i Kněžnu v Pucciniho Sestře Angelice, Zitu v Gianni Schicchim nebo svou první Radmilu ze Smetanovy Libuše. Mám zdejší divadlo i celkový ostravský svéráz moc ráda a jsem vděčná za všechny příležitosti, které mi nabídlo.

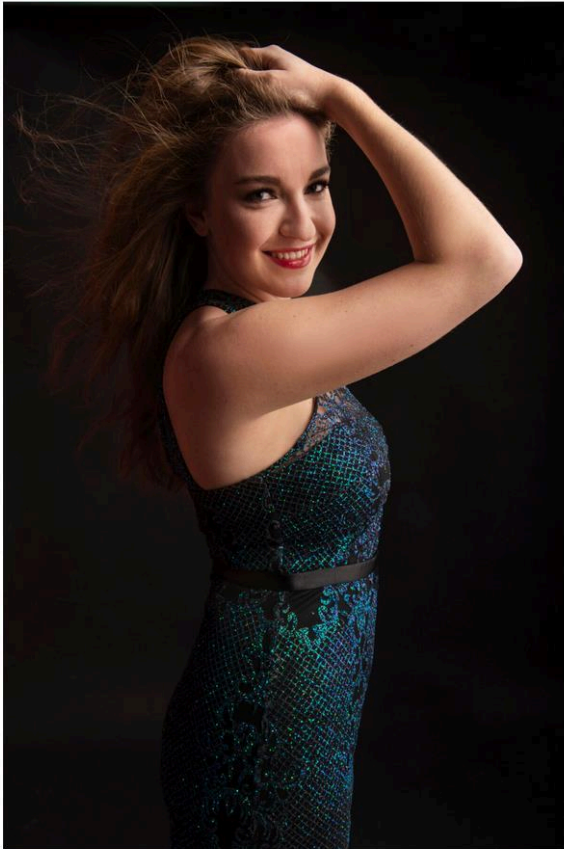
Že jste vzpomněla ponuré údobí covidu: Nezapomenu, když jsem vás najednou viděl pracovat v marketu, protože umění bylo zastaveno či degradováno na „bezpečný“ on-line prostor. Byla jste nesmírně statečná. Jak na tu dobu s odstupem vzpomínáte?

No, to jsem právě konečně splatila ty dluhy ze svého opavského debutu! Něco ve mně tehdy přecvaklo a skoro fanaticky jsem se chtěla od toho jha osvobodit, tak jsem po prvním zákazu hromadných akcí rychle hledala práci za každou cenu. Měla jsem štěstí, protože o týden později už ani supermarketů nenabíraly (*smích*). Ale vážně – to období pro mě bylo nesmírně důležité, transformační. Uvědomila jsem si, že po několika letech neustálého zpívání a cestování balancuji na hraně vyhoření, uvědomila jsem si, že teď na nějakou dobu přestanu „být zpěvačkou“, a také jsem si uvědomila, že se užívím jakýmkoliv jiným způsobem – to bylo překvapivě neobvyklé. Nemuset dělat budbu kvůli námu, přemýšlet jakým

osvozuje. Nemusel tedy odejít na jinou práci, přemýšlel, jakým způsobem ji dělat dál. Začala moje spolupráce s Nachtigall Artists a založili jsme Lieder Society. Do života se mi pracovní částečně vrátila i hudební věda a vyšla jsem z toho období posilněná a celistvější.

To je krásné vyústění příběhu, který má pestré pokračování. Zmínila jste Lieder Society, díky níž jsem například poznal úžasnou tvorbu české skladatelky Slávy Vorlové. Co dalšího do budoucna s touto spanilou společností chystáte?

Letošní sezona bude plná krásných písňových koncertů. V prvním hudebně-literárním večeru jsme připomněli slavný příběh Otilie a Josefa Sukových, ale tentokrát z pohledu Otilie Sukové – hudba obou manželů byla prokomponována jejími deníky, dopisy a básněmi. Následovat budou Písně hrdinů a rebelů, které Pavel Josef Kšica a Filip Martinka vyhráli v písňovém duu jako Cenu Lieder Society na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Na podzim s námi poprvé vystoupí mezzosopranistka Dominika Škrabalová s klavíristou Lukášem Michelem a v písničkách inspirovaných kabaretem Červený sedm nebo Tadeáš Hoza, se kterým se vydáme Za leskem Hollywoodu v písničkách inspirovaných českou meziválečnou emigrací do USA. Naše zakladatelka Tamara Morozová pak přednese Brahmsův slavný písňový cyklus Die schöne Magelone nebo Šostakovičových Sedm romancí na básně Alexandra Bloka s Triem Bohémo. A nesmím zapomenout na naši koncertně-vzdělávací platformu Mladý salón. Ten letos povedou renomovaní interpreti jako mezzosopranistka Bella Adamova, klavírista Ahmad Hedar a jazykový kouč Sandro Wilhelm. Moc se těšíme!

Monika Jägerová. (Foto: Lenka Hatašová)

To zní velmi lákavě, vraťte se však do Ostravy, konkrétně do Národního divadla moravskoslezského, které chystá novou operní inscenaci Julius Caesar v Egyptě Georga Friedricha Händela. V tomto díle ztvárníte manželku římského vojevůdce Pompeia Kornélii. Co by měl divák o této veleúspěšné barokní opeře vědět, abychom takřikajíc navnadili k návštěvě?

Kdo by neznal ten nesmrtelný příběh Césara, Kleopatry a jejich zakázané lásky! Na tuto událost se těším celý rok! Vystoupíme tu spolu s ořátali a

kolegy, fantastickými interprety barokní hudby. Kromě v Ostravě dobře známé Doubravky Novotné nebo Michala Marholda to budou tři světoví kontratenoři Andreas Scholl, Valer Sabadus a Franko Klisovič. Händelova hudba je plná oslnivých kontrastů, ohňostroje koloratur střídají ty nejslavnější „dojáky“. Já se moc těším, že si v této opeře jako Kornelie pořádně zapláču... bude to příjemná změna od Bradamante z Händelovy Alciny, ke které jsem se letos vrátila v Mnichově a která má kolorатурní árie jako by do ní pouštěli elektrický proud (*smích*). Spolu s Valerem Sabadusem máme jeden z nejkrásnějších duetů Son nata a lagrimar. Navíc se v ostravském divadle poprvé představí náš přední barokní orchestr Czech Ensemble Baroque pod vedením Romana Válka. Bude to zkrátka zážitek, který se nebude jen tak opakovat a na který se bude určitě dlouho vzpomínat.

Caesar v Egyptě je vůbec první operou, která se v NDM odehraje v autentické hudební interpretaci na historické nástroje. Současně je to zřejmě první, kdy nebude hrát divadelní orchestr, ale vámi zmíněný Czech Ensemble Baroque a zahraniční sólisté. Myslíte, že to je krok správným směrem? Taková věc musí divadlo stát nemalé peníze...

Jednoznačně je to krok správným směrem! Barokní opery v poučené interpretaci jsou dnes obrovsky populární a divadla jsou vždy téměř do posledního lístku vyprodána. Zvuk orchestru je velmi specifický s obrovskou škálou barev, jeho hráči často studují mnoho let nad rámeč klasikých hudebních škol, mají obrovské znalosti o barokním repertoáru a jeho interpretaci a umí z poměrně jednoduché partitury udělat neuvěřitelný bigbít! Byla by obrovská škoda, kdyby se takový umělecký zážitek Ostravě vyhýbal, ta velká spousta mimořádné manažerské práce se určitě vyplatí. Na konkrétní rozpočty byste se musel zeptat jinde, nicméně událost je pořádána jako koprodukce s Festivalem Hudba Znojmo, který je proslulý velkolepostí svých každoročních barokních představení, projekt má tedy mimořádnou finanční podporu z více stran. To je dnes poměrně běžná praxe – když se podíváte na barokní opery uvedené v posledních letech např. v Brně, vždy to byla koprodukce s dalšími velkými pořadateli v zahraničí. Klade to nároky i na nás interprety: například doba zkoušení je zkrácena na sotva polovinu – vyžaduje to od nás velmi důkladnou samostatnou přípravu, abychom dílo provedli v krátkém čase na nejvyšší úrovni. Ale na to se u nás můžete spolehnout.

Děkují za vhléd do problematiky. Jak si vysvětlujete, že se lidé tak rádi vracejí v hudbě i jiných druzích umění do natolik dávné minulosti?

Umění je naše identita. A nemyslím jen národní, v operách, ale třeba i na starých plátnech se často jdeme dívat na mytologické nebo prostě jen velmi lidské příběhy. Člověk, který se otevře takovému umění, se vlastně otevře sám sobě, zapojí se do dialogu a odchází třeba trochu změněn a obohacen. A to v naší přetechizované a uspěchané době rozhodně není málo.

Milan Bátor | [Další články](#)

Přečtěte si více z rubriky "Divadlo", nebo přejděte na [úvodní stranu](#).

Webarchivováno
Národní knihovnou
ČR

Vychází za finanční podpory:

OSTRAVA!!!

O projektu [Ostravan.cz](#) | [Kontakty](#)

© Spolek pro kulturní deník Ostravan.cz 2013-2025.

Názory, které zazní v textech publikovaných na těchto stránkách, představují vždy subjektivní postoj autorů příspěvků, nikoliv názor vydavatele.

